

נִיר אֲרֻגָב לַפִּיד אֵיךְ יִבּוֹאוּ יָמֵים חֲסוּדִים בְּדִלְתוֹת הַזְּמַנִּים הַמּוֹדֵרְנִים

*

אֵת כָּל מָה שֶׁהָיָה אֵי־פַעַם — אִם אָמַנְסָם הָיָה לִי —
הַלָּאִים בְּרַב טוֹבוֹ הַזְּמַן. עֲכָשׁוּ, נָא לְהַכִּיר:
נְבִיא. שִׁחְקוֹן בְּהַצָּגָה. אָדָם מִן הַמִּנְיָן.
מִכָּל אֲשֶׁר הָיָה לִי אֹז — רַק בְּדִידוּתִי נֹתֵרָה לִי.
הַיִּיתִי שְׂתִיקָתוֹ שֶׁל צֶל חֲר־שֶׁאֵלֶם עַל קִיר —
נוֹאֵם וְקוֹנְסוּל שֶׁל כְּבוֹד בְּאַרְץ־הַשְּׂמָמָה.

סוֹחֵר הַיִּיתִי, מִמְלָח. מוֹכֵר — סוֹכֵךְ־נוֹסֵעַ,
עַל שְׂמָאֵל וְעַל יָמִין — מְרֵאוֹת לְאֲנָשִׁים עוֹרִים.
גַּם פּוֹלִיסוֹת־בְּטוֹחַ — פֶּגַת תְּקֵפֶן — בְּמַחִיר מִפְּקַע
מְכַרְתִּי, מְנוּחַת־עוֹלָם וּבִטְחוֹן נוֹסֵךְ עַל
הַלְקוּחוֹת — שֶׁהֵם מְתִים שְׁלֵא מִתְעוֹרְרִים.
עֲרִיק נוֹכַח, שֶׁם וְכָאן, אֲשֶׁר אֵינוֹ נִפְקָד,

הַלְכָתִי בְּשִׁבְלִים, וְהַשְּׁבִילִים הִלְכוּ נִגְדִי;
הֵם אֵלוֹ הַנְּתִיבִים שְׂמוֹבִילִים כָּלֶם לְרוּמָא
אֵךְ בְּקִנּוּסָה הֶרְחוּקָה — שֶׁם הֵם עוֹבְרִים תָּמִיד.
הַגְּעִתִי לְמִנְזֹר הַכֶּה־עַל־חֶטָּא. וּלְדִידִי —
גַּם קִיּוֹן לֹא צָרִיךְ לְהִתְחַרֵּט. וְאֵף הַכֶּמֶר
הוֹדָה בְּכֶךְ שְׂאִין לָנוּ בְּמָה לְהֶאֱמִין.

אֶפְלוֹ קִיּוֹן לֹא צָרִיךְ, הָרִי, כִּי נְדוּדִים
בֵּין כּוֹה וְכּוֹה — מִנַּת חֶלְקֵנוּ: כֶּךְ אָדָם נוֹלָד.
רַק סִבֵּל מְאֻחִיו בְּשֶׁר־וֹדֵם חֲסֵךְ הוּא, קִיּוֹן.
כִּי הָאָדָם — סוֹפּוֹ הוּא רְאִשִׁיתוֹ. עִם עֲבָדִים
שֶׁל אֹרֶן, מְגֻשָּׁשִׁים, בַּחֲשֶׁךְ הַמְּחַלֵּט,
בוּיָה־דוֹלוּרוּזָה שֶׁל חֲפוּשׁ אַחֲרֵי בֵּית.

1.

וַיֵּשׁ שְׁלֹפְעָמִים הוֹלֵךְ אֶדָם רְחוֹק מְאֹד.
 קוֹלוֹמְבוֹס שֶׁל חֵלוֹם יִשָּׁן שֶׁהוּא עוֹד לֹא זָנַח —
 נוֹסֵעַ לְאִמְרִיקָה הַרְחוֹקָה כִּי כִּף
 קָל לוֹ לְהִגָּשִׁים חֵלוֹם אִמְרִיקָנִי. אוּ,

עַל מִפְרָשִׁית קִטְנָה מֵעֵץ פְּקִיר עֲצָמוֹ לְרוּחַ.
 לְאֵן כִּבֵּר הוּא רוֹצֵה לְהַעֲפִיל בָּיָם כְּזֶה.
 אוּלַי רַק הוּא אוֹהֵב לְחוֹשׁ בְּרוּחַ מְכֻסָּה
 אֶת פְּנֵי הָאִישׁ שֶׁלֹּא רוֹצֵה, שֶׁלֹּא רוֹצֵה לְנִסֵּעַ.

אוּלַי לְהִדּוֹ הוּא רוֹצֵה, אֲבָל הֲרֵי קְרוּבָה הִיא,
 וַמָּה יֵאֱמָרוּ עֲלָיו בְּעִיר אִם אֲשֶׁר הוּא יִמָּצֵא?
 שֶׁהִתְעַצֵּל, שֶׁלֹּא חִפְשׁ, שֶׁכִּכָּה לוֹ יֵצֵא.

בְּהִדּוֹ לוֹ יִהְיֶה הַכֵּל, יִהְיֶה לוֹ אוֹר וּבֵיטָה,
 וְשִׁפֵּעַ אֵינְדִיאָנִים לְכִנּוֹת בְּשֵׁם אַחֵר.
 "אֵךְ בֵּית, גַּם בְּבֵית יֵשׁ", עֲכָשׁוּ הוּא יִזְכֵּר.

2.

וַיֵּשׁ אֲשֶׁר גַּם לִפְעָמִים רוֹצֵה אֶדָם לְכַרְחַ.
 רְחוֹק מִנֶּפֶשׁ שְׁעוֹנָב, אוּ שְׁעוֹזָבָה אוֹתוֹ,
 קְרוּב אֲצֵל עֲצָמוֹ מְאֹד. רְחוֹק אֲצֵל בֵּיתוֹ
 הַצָּר, כִּי צָר הוּא אֵךְ כֻּמָּה, מִשְׁתוֹקֵק לְרַחֵב

לִב. הוּא כְּמוֹ כֶּלֶם, בְּסֶךְ הַכֵּל, זְקוּק לְזִכּוֹת
 וְלֹא לְחֶסֶד, רַק לְדַעַת, רַק שֶׁלֹּא בְּתַנְאִי,
 שֶׁכֵּל שֶׁהוּא קָבֵל אֵינּוּ הַפְּקָר, מִתַּת שָׁמַיִם,
 שֶׁכֵּל שֶׁהוּא קָבֵל בְּיַחַד — גַּם יִהְיֶה לְחוּד.

וַיֵּשׁ אֲשֶׁר גַּם לַפְּעָמִים רוֹצֵה אָדָם לְבְרָא, אֶךְ
הוא יוֹדֵעַ, בְּתוֹכוֹ, כִּי אֵין הוא אֱלוֹהִים —
אוֹלֵי אֵת אֱלוֹהֵיוּ הוּא מַחְפֵּשׁ? אוֹלֵי לְשִׁכְחַ?

לְאֵן הוּא כָּבֵר יִבְרַח. וּמָה? יִבְרַח בְּשִׁבִיל לְכַרְע
תַּחַת עֵמֶס הַחַיִּים שֶׁפָּאוּ בְיָמִים.
וַיֵּשׁ שֶׁלַּפְּעָמִים חֲבִיב, חֲבִיב אָדָם לְכַרְח.

.3

אָדָם כּוֹתֵב שִׁירִים בַּחֲשֵׁכָה גְמוּרָה, גְמוּרָה.
הוּא לֹא יָכוֹל בְּכֻלָּל לְרְאוֹת אֵת מָה שֶׁהוּא כּוֹתֵב.
הֵאֵם זֶה מְשֻׁנָּה? יָדוּ יוֹדַעַת זֹאת הֵיטֵב,
לְכַתֵּב מְלִים הֵיא מְאֻמָּנֶת — אֵין לוֹ כָּבֵר בְּרָרָה.

סוֹגֵר אֵת הַמְּנוּרָה, אֵת הַחֲלוֹן וְאֵת חֲדָרוֹ,
אָדָם כּוֹתֵב שִׁירִים בַּחֲשֵׁכָה. זֹאת הוּא סוֹבֵל.
לְמָה הוּא כּוֹתֵב בַּחֲשֵׁכָה? תּוֹרָה לְאֵל,
הוּא לֹא עוֹר, הוּא רַק אוֹהֵב מְאוֹד שִׁירִים לְקַרְא.

נִיחָא, שְׁחִיב הוּא, אֵין בְּרָרָה לוֹ — רַק לְכַתֵּב.
אֶךְ לְמָה הוּא מְקַשֶּׁה כָּל כֶּךָ עַל אוֹר עֵינָיו הַטּוֹב?
הַחֲשֵׁכָה — בְּנֵר, אוֹ בַּחֲלוֹן, הוּא יִפְרָה...

...הוּא לֹא. יְמַשִּׁיף לְסִבֵּל. כִּי כֶּךָ, כְּשִׁיגְמֵר,
מְלִים, כְּמוֹ טְרוֹיָאָס הָעוֹר לְכַתֵּב בְּלִי-אוֹר,
בְּעֵין שֶׁהִקְהָה יוֹכֵל, סוּף-סוּף, לְקַרְא שִׁירָה.

אור בעיר זרה

ברחוב הומה בעיר זרה עמדתי לְכַד.
ביני ובין האור חלפה שתיקת הערפל.
ועל פני, שבתוכן גלו פתאום עינים,
חלף המון גואה שאַת הנטעותי שפֹט
בְקִצְר־רוח מְהֵמָה: "צְרִיךְ לְרֵאוֹת רוֹפֵא...";
אני — בעיר זרה, ברחוב הומה, תוהה: מנין.

ברחוב הומה בעיר זרה — תהיתי שם מנין
לפתע התגנבה לעיר, אַל בין המון גואה,
עֲדָנָה כְּזֹאת שֵׁישׁ בַּה גַּם כְּדִי לְהִרְפֵּא.
יְדֵי שְׁנִשְׁלָחָה בְּאֶפִּיפְנֵה שֶׁל עֵינַיִם
סֶפֶק נִגְעָה סֶפֶק הִזְתָּה אוֹר. וְאֲנִי רוֹאֶה:
ביני ובין עֲדָנָה כְּזֹאת נְמוֹג הָעֶרְפֶּל.

*

עוד תראה, איך הכל יגמר בכי טוב. זה יתחיל בזריחה משוככת,
והשמש מים של עצבות ואימה אַל תוך בקר של אשר צרוך
תעלה ללא חת, והכל ההומים, כמו בתוך אילוסטרציה נאיבית,
יעצמו עיניהם לרוחה מבלי דעת בכלל שלאשר נוצרו.

עוד תראה, יעטו ילדים על ראשם זר במתק תמימות ויקרות,
ויטוסו אַל עבר האור כמרוץ פרפרים אַל האש הזכה...
אַל תדאג, לא יהיה כאן שנית כדבר שארע בתקרית איקרוס,
אַבֵּל גַּם אִם כְּמוֹהָ יִהְיֶה — הָאֵמֶן לִי — כְּמוֹ דוֹנֵג תִּרְתַּח אֲזַעֲקָה.

עוד תראה איך יבואו ימים חסודים בדלתות הזמנים המודרניים
שהשארנו מזמן מאחור-מאחור. זה יתחיל בשקיעה משוככת,
ולא זכר יהיה, שום דבר לא נשאר מהשמש הזאת שכבר אין היא!
עוד תראה איך הכל יגמר בכי טוב. אם רק לא תפחד מהמנות.